

Foale săptămânală, intocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe un an 120 Lei.

Red. și Administrația: Sibiu, Str. Turnului 33.

Un număr 3 Lei.

Predica paserilor cântătoare.

Acum Duminecă avem la rând Evanghelia care ne îndeamnă să căutăm la paserile cerului; la pilda și predica lor. Am tâncuit pe larg acest îndemn în cărticica „Căutați la paserile cerului“. Mai dău acum aici câteva alte pilda și amănunte de preț. Un învățat care a studiat viața paserilor cântătoare a lăsat următoarele interesante constatări:

Paserile cari își fac cuibul pe pământ nu sunt cântărețe și nici nu pot sbara la înălțime (fazanul, prepelița, pitulacul, cocișul de munte, etc.). Numai paserile cari își fac cuibul sus, în arbori, sunt bune cântărețe. Ciocârlia cântă numai când se desparte de pământ și se înalță sus spre cer. Cântă în plin „sbor“ spre cer...

Așa e și cu viața noastră cea duhovnicescă. Un creștin care își are „cuibul“ pe pământ; un creștin care e legat cu totul de pământ, de grile și poftele acestei lumi — acela nu poate nici „sbara“ și nici „cântă“.

Un creștin „cântător“ și „sburător“ e numai acela care își are „cuibul“ sus, care se desprinde de pământ, de duhul acestei lumi și se ridică în lumina și slava vieții celor duhovnicești. Creștinul cel adevarat e ca ciocârlia; cântă înălțându-se spre cer. Cântă în plin „sbor“ spre cer, spre lumină...

Iar dacă cuibul cel de sus e bătut de vânturi și furtuni — o, apoi poate că și pentru

Nu cântă paserile care își fac cuibul pe pământ, nici cele ce trăesc în vulturul apelor, nici cele ce trăesc în stofuri sgomoloase, nici cele ce se hrănesc cu carne și morți.

asta cântă paserile din el. Eu mă gândesc și la „cuibulor“ vieții mele. Dacă n-ar fi bătut în el atâtea aspre „vânturi“ și „furtuni“, azi n-ar cânta „pasările“ dela Oastea Domnului.

Apăr și altă constatare din viața paserilor cântătoare: nu sunt bune cântărețe nici paserile cari trăesc pe lângă mări și ape, (pescărușul, barza, rața, etc.). Vulturul valurilor împiedică cântarea lor. Așadar și paserile cari trăesc în stofuri (grauri, vrăbiile, etc.) nu sunt bune cântărețe pentru că glasul lor se perde în ciorovăzelle mulțimi. Paserile cântă numai în liniștea câmpilor și pădurilor.

Așa e și cu viața noastră cea duhovnicescă. Un creștin care trăește în vulturul valurilor acestei lumi, nu va putea fi nici odătă un bun „cântăreț“. și nici cel ce trăește în ciorovăzala așa numitei „societăți“. Numai eișind din vulturul acestei lumi și numai intrând în liniștea și pacea pe care o dă Evanghelia — vom începe să „cântăm“.

Și de încheere încă una: toate paserile cari trăesc cu carne și morți dău glasurile cele mai urăte (corbi, ciorile, etc.). Aceste sunt cari se hrănesc cu hoiturile și morțiunile acestei lumi și îi auzi „cronicănd“ de prin cele căruciuni.

Să căutăm deci la paserile cerului! Ne sunt și ele o predică vie.

Un cuvânt al fr. Doctor C. Samson: să ne organizăm.

Cucernice și prea scumpul nostru Părinte Iosif!

... De vreme ce s'a făcut, cum s'a făcut, — cu toate rugăciunile noastre pentru pace și liniște în „Oaste“, — se vede că așa a vrut Domnul să fie.

Am cettid în Lumina Satelor ce s'a petrecut la Sibiu, în zilele Cincizemii, din anul acesta.

Cu sete am apucat foaia să văd ce a zis Ierarhul (veți înțelege de ce, cettid scrisoarea ce am trimis-o I. P. S. Sale, încă dela 29 Mai, pe care V'o trimiț în copie).

Cettid cuvintele I. P. S. Sale, rostite în Congres, am văzut, cu durerosă uimire, răspunsul.

Vă rog, deci, să publicați în cel mai apropiat număr, scrisoarea ce V' o alătur, pentru mai precisa stabilire a răspunderilor în lovitura dată, cu atâtă neprincipere, unei lucrări minunate de zidire creștină și românească, în zilele de grea compără, prin care trece neamul nostru.

Scumpe Părinte Iosif, după cele puze la case, spuse și petrecute la congres, văd că I. P. S. Mitropolit Nicolae, înțelege a rămâne numai cu „ostașii“ din Eparhia Sibiului. Noi, ceilalți din restul României-Mari, caru nu putem confunda Biserica creștină, ortodoxă română cu un om plin de mânie, până la a pierde elementara logică a cuvintelor și acțiunilor, noi care nu putem primi, drept apă vie, veninul tuturor trepădușilor intrigați din jurul I. P. S. Sale, — noi, rămâne să ne organizăm, potrivit îndrumărilor Sf. Sinod, pe Eparhii, care și unde ne aflăm.

Cea ce gădesc că e bine, să ne și grăbim a face.

Ei propun aşa: ori unde se găsesc frați ostași, fie chiar numai doi într'o parohie, să formeze grupul „Oastea Domnului“ cu numele parohiei în care se găsesc și patronul Bisericii lor. De pildă: grupul ostașilor din satul Gădinți, jud. Roman, având hramul Bisericii lor: Sf. Dumitru, se va numi „Oa-

stea Domnului Isus, din parohia Bisericii Sf. Dumitru, Gădinți—Roman“.

Acesta grupuri își vor lua unele fondatorini, fără care nu ar putea răspunde numelui lor: 1. vor avea cel puțin un exemplar din carteza Sf. Tale „Ce este Oastea Domnului?“ (să totdeauna ultima ediție); 2. fiecare familie de ostași va fi abonată la „Isus Biruitorul“, fie în parte, fie întotdeauna 2—3, sau chiar 4 la un abonament; 3. fiecare grup să aibă cel puțin o Biblie întregă, folosind în primul rând Biblia, sau părțile din Biblie tipărite cu aprobarea Sf. Sinod (în foaie se vor arăta toate aceste tipărituri, unde se pot găsi și cu ce preț).

Numai având aceste cărți și cunoștințele din ele, un grup se poate constitui, iar foaia „Isus Biruitorul“ va aduce predica, îndrumările și legătura cu restul Oastei.

Așa constituți și cunoscând scopul voluntariatului creștin în care vor să intre, să scrie la foaie

unde s'au constituit, ce nume are grupul, căți și cine sunt cei cu totul hotărâți pentru Oaste, ca să se facă înscriere din nou, în formă regulată.

Cunoscându-se astfel în fiecare Eparhie grupurile ce s'au întocmit, să-și dea întâlnire pe circumscripții, pe județe, apoi pe Eparhii (prin delegați) pentru a alege pe cei cățiva ce vor merge la P. S. Episcop al Eparhiei să ceară binecuvântarea, îndrumările deosebite ce ar găsi P. S. Sa să dea.

Binecuvântarea, îndrumările și circulația să fie publicate în foaie.

Ostașii vor fi nelipsiți dela Biserică, unde și lipsă, vor căuta să răspunsurile la Sf.-ta Liturghie, vor întemeia o Bibliotecă, din care să nu lipsească nici una din cărțile recomandate de foaie, precum și reviste și cărți pentru folosul gospodăriilor lor etc. etc.

Vor ajuta pe preot în misiunile lui. Vor ajuta silințele învățătorilor

(Urmarea pe pag. 2-a).

Cerc de foc în jurul Capitalei. — În loc de raport.

„Cruce sfântă părăsită“.

În 1924, gruparea de ostași din Călărași, a ridicat în amintirea trecerii pe acolo a moaștelor Sfintei Filofteia, o troiță. Parcăndu-se locul acela, noul proprietar a scos crucea și a lăsat-o în stradă. Piositatea ostașilor Domnului nu putea să vadă această nepăsare. Și astfel fr. Călinescu, învățător-pensionar, și-a pus nașejdea în Domnul iupitan până a obținut un loc de la primărie, la o margine a orașului. Aci crucea a fost aşezată după rândul bisericii și cinstiță după cuvîntul.

În după amiază zilei de 8 Iunie, fr. Grigore și fr. Stan dela București, cu gruparea ostașilor de la Călărași, au făcut o procesiune la acea troiță, dând slavă Domnului pentru »biruința crucii«. Cu acest prilej locuitorii cartierului au participat la adunarea din jurul troiței, binecuvântând pe Domnul. Seară, până la miezul nopții, adunarea a avut loc la râvnitoarea noastră soră: Ana Muntean.

Încă o cărciumă în slujba Domnului.

Frații pornesc cu caravana în satul Model. După bucurile de la sf. Liturghie, a avut loc masa drăgostei frățești în fostul local de cărciumă. A fost! Dar acum nu mai este! Cărciumul de odinioară e azi fratele nostru în scumpă ostașia Domnului Isus.

»Am slujit 35 de ani celui rău, spunea fratele Nițescu, prin cărciumă — dar căte zile voi mai avea nu mă voi mai despărți de Domnul!«

Astăzi acest locaș e pentru adunarile Oastei!

La adunarea de după amiază frații au în mijlocul lor pe Părintele din localitate care a grăit cu adevarata dragoste, dar al Duhului Sfânt. Bucuria nu cunoaște margini.

Cercetarea unui veteran al Domnului.

Fratele Grigore a vizitat pe părintele-pensionar Predovicu, unul din pleiaada luptătorilor din Ardeal dinainte de războiu. Bucuria duhovnicească a fost stropită cu lacrimi.

Noaptea în slujba Domnului.

Adunarea are loc la un binevoitor al Oastei din Călărași: D.-I. Bogdan. Bucuriile și mărturisirile de pe front se ţin laț până la miezul nopții. Adunarea conduce la gară pe frații dela București. Aci, până la ora 2 când pleacă trenul, frații se împărătesc din bucurile Domnului cîntând. Toată lumea este a lor!

Urme de foc.

În părțile acestea, ca și în alte părți din țară, au lăsat puternice urme de lumină frații noștri nazirei Eftimie, Sărghie și Miclăuș, Domnul să le răsplătească osteneala.

„Domnul ne-a scos în drum“.

Echipa care a fost la Mogoșoaia în ziua înălțării a crezut de cuvîntul să se retragă în pădure. Înainte de a avea loc adunarea, pentru a se ruga Domnului. Intrând înăuntru, Duhul nu i-a lăsat pe frații să se așeze acolo ci i-a îndemnat să iasă la marginea în drum.

Aici s-au rugat și au cântat. Și Domnul le-a trimis câteva susfiletă care s-au opri și au împărășit bucuria, mergând apoi împreună la adunare. Pentru aceste susfilete, Duhul nu i-a lăsat pe frații izolați în pădure. Pe ele le avea în vedere.

„Litera legii“.

O altă echipă a mers în satul Brăteșanu. Frații luase, într-un coș, merinde pentru ziua aceia. Un cantor, fost ostaș, nu lăsa să fie pus în tinda bisericii coșul. »Fiind în el și carne, se spurcă biserica. Și a lăsat la ușă bisericii o întreagă predică asupra tipicului, tulburând slujba la Sfintele Daruri și stând afară în timpul predicii, slujitorii lui Dumnezeu. Ah, cât ucide susfiletul — litera legii!«

„Sacerorul este gata“.

Ne-am îndreptat, de Rusalii, spre »Betania« noastră. În drum spre Biserica unde slujește prea iubitul nostru păstor-model, Părintele Stelian, ne întâmpină holdele aurii. Grăul stă cu spicul plecat spre pă-

mânt. Smerenia este totdeauna rodnică, grea.

Pe marginea holdelor stau maci roșii cu crucea neagră în mijloc. Holda e presărată, e învîrstăță, cu roșul acesta adâncă grăitor privirii noastre. Lângă spicul bogat — semnul rodniciei, — stă floarea roșie de mac — semnul aducător aminte de săngele Domnului! Fără săngele Lui nu-i roadă duhovnicească! Ne uităm cu emoție la predica spicerilor plini și a florilor roșii ca focul, în ziua aceasta a limbilor de foc, și gândul nostru urcă la »păinea și vinul de pe stîntele altare, la trupul și săngele dulcelui nostru Isus, la »Mângătorul« ce ne-a trimis cu darul focului ceresc și a vîntul care leagă »produri de pocăință«.

Înălță săcerorul se aprobie. Trimită Doamne, la bună vreme, »săcerorul!«

„În corabie“.

Preotul Domnului este iluminat! Slujba Duhului Sfânt este radiantă și soarele care luminează și încalezește totul în cale. Sfintele daruri pe care le poartă mână de preot printre noi, peste noi, ne transfigură. Cuvântul propovedaniei, revărsare de Sus de la Duhul care »încredințează lumea de vinovăția ei în ce privește păcatul, dreptatea, judecata« (Ioan 16, 8).

„Întrați și rămâneți în casa mea“.

După sfânta Liturghie, o femeie temătoare de Dumnezeu, care a trecut ani de zile prin școală Încercările de foc și care prin Părintele Stelian a cunoscut »Adevărul care face slobode, ne-a spus «dacă mă socotiți credincioșasă, intrați și rămâneți azi în casa mea!«

Și am luat în această casă duhovnicească o »agapă« frațească. Părintele nostru a frânt »păinea dragostei« cu noi, bucurându-se cu mare bucurie.

Și noi am trăit binecuvântarea Rusaliilor.

Pe la ceasurile 4 după prânz casa și prispa largă a gospodarilor

cari ne-au primit să a umplut de frații din sat și din satele mai departă. Un frate a venit și în ziua întâi și într'a două de Rusali, făcând cîte 40 de km. pe zi. Echipa Sărășenilor este întreagă.

»Vântul cel ceresc face vuelt. Nu se poate să nu fie răsunet când bată vântul Duhului Sfânt!«

Fratele nostru Oprisan, în cîrvenă său, a spus cu apăsare că sunt semnele după care »coboără darul Duhului Sfânt« analizând stilul: »în ziua Rusaliilor erau toți, laolaltă, în același loc«. O parte însemnată a cuvântului a subliniat stilul »alii își băteau joc«, conchizând că, adeseori, dintraceste balhocoritori se nasc cei mai buni credincioși și ca atare noi să ne rugăm pentru aceștia iar nu să fim protivniții.

Fratele Dan și fr. Boncescu au stors lacrimi. Fratele Dan, cel mai simplu din adunare, a străpuns toate înimile, în căi casa se zgudua de lacrimile cari au isbuținit din toate sufletele. Niciodată n-am cunoscut această străpungeră obștească și de aceea am văzut »lucrarea de Sus«.

Părintele Steian, apologetul drăgostei, ne ridică în înălțimi cu aer curat din biserică Cincizecimii.

Sau rugat apoi, »după cum le da Duhul«, o fetiță de 8 ani, o soră dela București (sora Andromăca), fratele Dîtu trăitorul Evangeliei, fr. Oprisan și Părintele Stelian, cuprinzând, fiecare în parte și toți la olală, în rugăciunea lor, pe teritorul nostru la viața cea nouă, pe luptătorii neînfrâgați ai Bisericii, pe femeile din Samaria noastră duhovnicească, pe cei ce sunt în încercări, în scărbe, în necazuri, în lupte, în ispite, în biruințele Domnului, dând mulțumită cu »buzele agerite« de limbă dragostei, pentru că de minunat ne poartă Scumpul nostru Isus în »carul de biruință«.

Și am văzut și mărturism că una era susfetul și inima tuturor că am fi fost gata să ne dăm viață pentru Cel ce ne-a trimis cu aderărat pe »Mângătorul«!

(Va urma).

Secretariatul Oastei, București.

Tot despre rostul național al Oastei Domnului.

Pe marginea articolului Fr. I. Gr. Oprisan.

tot felul. Sub această nouă înțelegere, se înțelege că elementul național dispără, sau cel puțin era covârșit de cel religios, în măsura în care scopul urmărit acum, era mai mult sau mai puțin mantuitorul susținelor. Deci, de unde la început mișcarea pornește dintr-o necesitate națională, acum, ea, deși își mai păstrează, în sămbure numai, caracterul ei inițial, devenise totuși o mișcare cu un pronunțat caracter religios.

Lupta acum dintr-o necesitate religioasă. El bine, se pune acum întrebarea, putea fi un rău în asta? Desigur că nu. Fiindcă la urma urmării un om moral este întotdeauna și bun cetățean. Și în afară de aceasta se simțea chiar mare nevoie de o mișcare cu caracter religios ortodox pentru a stăvili propaganda secătară. Dar... este un dar. Rămândând noi numai și numai pe teren religios și neglijând lupta și pe teren național nu riscăm atunci să fim puși în rând cu toate celelalte secte religioase care împânzesc trupul țării ca o pecingină? Desigur că da. Și dovada este că unii ne-au și acuzat ca atare. Fiindcă luajă bine seamă, numai sectanții măr-

ginesc lucrarea lor numai și numai pe teren religios. Pentru ei, România nu există. Pentru ei, există cel puțin Statul. Însă, dacă ei din adeptii lor pot face niște buni cetățeni, este îndoios că pot face și niște buni români.

In afară de asta, chestiunea se mai pune și altfel. Noi ostașii și în general toți oamenii, trebuie să avem un gând care să ne domine toată viața. **Gândul la Patria creștină.** Trăind noi cu gândul acela însă, nu trebuie să uităm că deocamdată trăim cu trupul pe pământ, că locuim o țară și că această țară este patria noastră.

Intradevar, că **cer și pământ** sunt două **chestiuni**, care nu se prea impacă una cu alta. Se pot impacă însă, tot așa de bine precum se impacă **sufletul** cu **trupul** în ființa omenească. Înă două naturi deosebite cu **aspirații deosebite** dar care totuși se pot impacă în mod desăvârșit, spre ferirea vecinătății omului. Deci, precum se impacă sufletul cu trupul în ființa omenească, la fel cred eu, că se poate impacă și **gândul spre patria creștină**, cu **datorile către**

patria pământească în inima omului. Este aderărat, că gândul nostru cel dintâi și de totdeauna, trebuie să fie spre patria creștină. Însă nu este mai puțin aderărat, că precum este de sfânt și de curat gândul acesta, la fel, sau aproape la fel, este și cel către patria pământească.

Pentru că patria noastră pământească — România — a fost sfinită prin săngele moșilor și strămoșilor noștri. Jertfele lor nemurărate, au făcut din patria aceasta pământească, o comoară, aproape tot așa de sfântă și neprețuită, ca și patria creștină. De aceea, noi Ostașii Domnului, trebuie, suntem datori chiar, a lupta ca să fericiم această patrie scumpă — România. Astănu însemneză însă ca gândul acesta a lipsit până acum din înimile noastre. Din contră, el fost mai viu poate, ca la oricare altfel. Trebuie însă, să-l facem »văzut« și »simțit«. Precum l-am făcut, »simțit« și pe cel național. Și, precum am avut și avem de lucru foarte mult pe teren religios, la fel avem și pe teren național.

Dar despre asta în numărul viitor. (Va urma). Pr. Șt. Smărăndescu.

Evanghelia de Duminecă: cu paserile ceriului și crinii câmpului.

Una din cele mai frumoase Evanghelii este cea de Duminecă dela Mateiu cap 6 vers 22–32. O avem tâlcuită pe larg în cartea II »Tâlcuirea Evangeliilor«. Dăm din cartea aceasta, pe scurt, unele învățături.

»Zis-ai Domnul, nimenea nu poate slugi la doi domni, că sau pe unul va iubi, sau pe altul va ură... nu puteți slugi și lui Dumnezeu și Mamone«...

Am tâlcuit aceste vorbe de alăteori ori și în atâtea feluri prin toate cărțile dela Oastea Domnului. Și le vom repeata mereu. O, cum n'âm eu glas de trâmbită cerească să strig aceste cuvinte ale Domnului să le audă toți oamenii. Cei mai mulți creștini își pierd sufletul și viața de veci tocmai la răspântia aceasta: ei își închipue că pot slugi și lui Dumnezeu și diavolului. Diavolul persecutează cele mai multe suflete tocmai la răspântia aceasta. Îi îngălă satana pe bieșii oameni șoptindu-le soaptele ca aceste: »dă ce?... doar n'o să te facă călugăr, îl-ai făcut datoria și față de suflet... viață își are și ea plăcerile ei... așa-i făcută viață că trebuie îci colea să mai și înseli, să mai și mintă, să mai furi, să mai și înjuri, etc.«

Cu astfel de soaptele îngălă satana pe oameni să credă că pot slugi și lui Dumnezeu și lui Mamona.

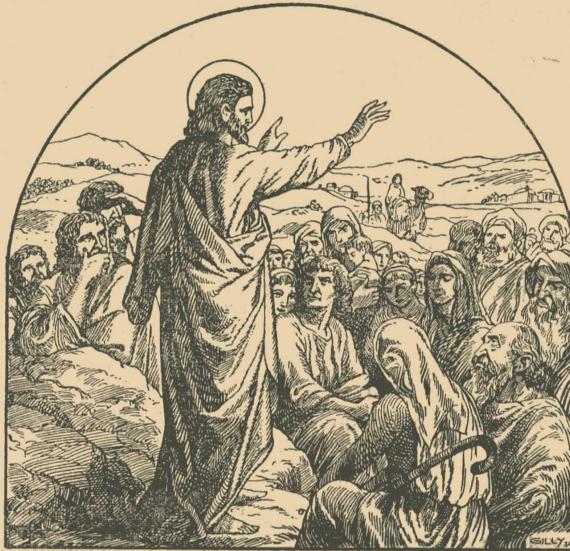
Din îngelaciunea aceasta îes creștinii cei care sunt nici »ferbini nici reci« (Apocalips 3, 25). Din îngelaciunea aceasta îes cei ce merg și la biserică și la cărciumă... îes cei ce se și roagă și sudă... îes cei ce cred în Dumnezeu, dar și pe diavolul îl ascultă...»

A trăi o viață adevărată creștină nească înseamnă a avea numai un Domn și Stăpân... Înseamnă a-L avea pe Domnul Isus de Stăpân, Cârmitorul și Poruncitor peste inimă ta și viață ta.

Uitați-vă la stupul de albine. Veți afla acolo o admirabilă pildă sufletească. Albinele nu sufăr decât o singură matcă. Pe celelalte le alungă, sau le omoară.

Ce pildă minunată pentru noi! Așa trebuie să facă și stupul »vieții noastre«: să nu sufere două »matce«, să nu sufere doi stăpâni, să nu sufere doi cârmitori... să sufere numai o singură »matcă«... numai un singur Cârmitor... numai un singur Conducător: pe Isus, Domnul și Mântuitorul sufletelor noastre.

Albinele știu ele bine de ce nu sufăr două matce; pentru că atunci în stupul lor n'ar mai fi pace și

liniște, ci tulburare, vrajă și împărehere.

Dar ceeace nu fac albinele, fac oamenii. Cei mai mulți oameni își închipue că pot porunci do uă »matce« în »stupul« lor cel sufletesc. Își închipue că pot slugi și lui Dumnezeu și diavolului.

A trăi o viață adevărată creștină nească înseamnă a te preda cu totul Domnului și ai slugii numai Lui. Iistoria spune că vechi Romani la ocuparea cetăților inamică, trimiteau vorbă celor asediati: »cetățeni ai cetății asediati! Predă-vă! Predă-tă-pă voii înșivă, predă orașul vostru, pământurile voastre, grădinile voastre, banii voștri, armele voastre; pe scurt, predă-tă-pă împăratului roman cu tot ce aveți.«

Cetățile răspundeau: »predăm totul« și erau îndată încorporate la imperiul roman.

Ce icoană minunată! O așa pre-dare cere și Regele nostru cel crește. Suflete dragă, predă-te Domnului cu tot ce ai. Mântuirea sufletului vine numai după ce-ai predat cu totul Domnului și ai intrat în stăpânia și cârmuirea Lui.

»Deci nu vă grijiți zicând, ce vom mâncă? sau ce vom bea? Căștie Tatăl nostru cel crește că trebuință aveți de toate aceste... Căutați la paserile ceriului că nici neseamnă, nici seceră și Tatăl vostru le hrănește pe ele... sotociți crinii câmpului că nu se ostenesc și nici Solomon nu s'a îmbrăcat ca unul

dintr'aceștia... căutați mal întâi împărtășia lui Dumnezeu și aceste toate se vor adăuga văduă...«

Iată o evanghelie care nelocuindiosi li se pare o glumă, un lucru de zâmbit. Ce dulce este această evanghelie pentru cei ce trăesc o viață de copii ai lui Dumnezeu. Când trăești o viață de copil al lui Dumnezeu, atunci vezi evanghelia de mai sus cum se plinește în viața ta. Când ești cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, atunci Tatăl crește are grija de tine până în cele mai mici amănunte.

Văzuta-ți cum sunt copiii: n'au nici o grije și nu cunoacă grija vieții; aşa e și cu noi când suntem cu adevărat copii lui Dumnezeu; deodată scăpăm de toate grijile și necazurile. Tatăl crește le ia asuprași. Tatăl crește se îngrijește și de toate lipsurile vieții noastre trecătoare. Minunea cu ulciorul văduvei din Săpăta Sidonului și cu corbul lui Ilie din valea Horib, se întâmplă și azi în viața celor ce trăiesc după cuvântul evangheliei. Tatăl crește umple »ulciorul și cârmuirea Lui.«

»Deci nu vă grijiți zicând, ce vom mâncă? sau ce vom bea? Căștie Tatăl nostru cel crește că trebuință aveți de toate aceste... Căutați la paserile ceriului că nici neseamnă, nici seceră și Tatăl vostru le hrănește pe ele... sotociți crinii câmpului că nu se ostenesc și nici Solomon nu s'a îmbrăcat ca unul

Când trăim o viață de copii asculțători ai lui Dumnezeu, cătători Lui ne cînd nici nu ne astepătăm. Evanghelia cu crinii câmpului și paserile ceriului se împlineste și azi. O spune însă evanghelia »să căutăm mai întâi împărtășia lui Dumnezeu«, grija de cele sufletești și atunci sporul și binecuvântarea Domnului se va pogorî peste luncările măiniilor noastre.

Este acesta un adevăr pe care copiii lui Dumnezeu îl cunosc din experiența vieții. Un ostaș din Oastea Domnului îmi spunea că de când poartă în buzunarul său Noul Testament în loc de pipă și alcool, are spor îndoit în lucrul său.

Sporul și binecuvântarea Domnului se poggă cu prisosință peste luncările măiniilor noastre când trăim o viață de adevărați copii ai lui Dumnezeu. O, ce dulce și usoară-i o astfel de viață. Tu, ceteitorule drag o cunoști??

RUGĂ.

*Sub cruce cad Isuse iar
Picioarele să-ți strâng,
Trecutul să mi-l plâng amar
Păcatul să mi-l plâng...*

*Căci am greșit Isuse Bun
Să-mi mare vina mea
Dar mi-l de lacrimi calde adun
S-o pot, s-o pot spăla...*

*Atâția păcătoși s-au strâns,
De-atâția ani mereu
Stropind cu lacrimi și cu plâns
Păcatul lor cel greu.*

*Iar Tu pe toți i-ai ascultat
Pe vamești și pe hoți
Tu mânăgăierea Ta le-ai dat
Iertatua-I pe toți*

*Deacea cad sub crucea Ta
Picioarele să-ți strâng
Tu singur știi durerea mea
Tu singur știi că plâng...*

*Spre Tine glasul mi-l ridic
Să mila Ta o cer
Căci știi căt sunt de slab și mic
Să n'o să lașă să pler...*

*Cu-a Tale sfinte mânăgăeri
Tu poți să mânăgăi iar
O viață plină de dureri,
Un suflet plin de-amăr...*

*Deacea către Tine sus
Privirea mi-o îndrept
Strigând cu glasul stins »Isus«
Eu mila Ta aştepț...*

Traian Dorz.

Sus pe Muntele Găina!

Ca și anul trecut, cu prilegiul târgului de pe muntele Găina care se va ține în Dumineca din 21 Iulie, se va face o adunare de întâlnire a fraților, sus pe munte, la care sunt invitați toți frații de prin imprejurimi.

Vor merge și frații dela Sibiu, cei din „Turn“, cu un camion. Sâmbătă vor fi la adunarea din Săsciori, iar Duminecă la Găina. După adunarea de sus de pe munte, a doua zi va fi o adunare la Vidra, în casa părintelui Iosif.

INVITARE.

Oastea Domnului, orașul Rădăuți roagă pe toți frații ostașii să îi pară la serbare ce se va ține în Duminecă, în 7 iulie a. c. dimineață la biserică și după masa în casă Germană din orașul Rădăuți.

Scopul serbarei și spre a contribui cu căte o cărămidă la biserică Catedrală din Rădăuți, care să determină de vreo 4 ani.

Venii fraților, venii surorilor.

Oastea Domnului din orașul Rădăuți.

INVITARE.

In ziua de 22 Iulie a. c., fiind hramul sf. Schit Tibicanî și tot odată și sfintirea sf. locaș rugă pe toți frații din jur a lucea parte la adunarea noastră. Rugă și pe iubul nostru Părinte Hogea dela Biserică sf. Nicolai din Tg.-Neamț ca să ne de-a sprinji.

Săvătă să fie Domnul!

Preot Ieromonah Vasile Grigoriu
Schit Tibicanî jud. Neamț.

„Trimite secera Ta căci secerișul pământului este copt“.

(Apocalips 14—15).

E vremea secerișului. E timpul când coasa și secera intră în holdă. Ce predică minunată ne este nouă și holda cu secerișul ei. Așa a întocmit înțelepciunea lui Dumnezeu ca și firea (naturală) cea necuvântătoare să ne fie un cuvântător, un predictor. Ne predică și viața, ne predică și holda, ne predică și florile, ne predică și iarba câmpului, ne predică și paserile cerului.

— Să ne gândim și să privim holda și secerișul. Ce predică minunată pentru viața noastră.

Viața noastră este și ea un ogor. Inima noastră este și ea un ogor. Iar în acest ogor sămână doi sămânători: Domnul și Diavolul. Unul seamănă grâu, celalalt neghină. Unul seamănă sămânță bună, altul sămânță rea.

Toate învățăturile, toate cărțile, toate gazetele, tot ceace se scrie și se vorbește în această lume — este o sămânță bună sau rea. Este un grâu din hambarul Domnului sau o neghină din hambarul diavolului.

Iar sămânța asta — bună sau rea — crește, crește mereu, se face holdă și coace. Și pe urmă vine secerișul, vine secera și coasa morții. Iar celce trimite secera și coasa e Stăpânul ogorului. Căci noi nu suntem un ogor al nimănui; noi nu suntem un pământ al nimănui, o avere a nimănui. Ci ogorul vieții noastre, ogorul inimii noastre, este ogorul Domnului, este avereala Domnului, este proprietatea Domnului.

În țarina inimii noastre, diavolul sămână numai pe furiș, noaptea, cum ne spune Evangelia (Marcu 13—24). Dece pe furiș și noaptea? Pentru că ogorul nu este al lui, ci este al Domnului. Iar vrăjmașul cel rău samână când noi dormim,

cum spune la Evangelie, adecaț atunci când noi am încetat cu rugăciunea și privegherea și ne-am dat poftelor și păcatelor. Un creștin adevărat e acela care își apără ogorul de sămânță cea rea, de neghină diavolului.

Iar sămânța rodește din sine întâi iarbă, apoi spic, după când se coace rodul îndată trimite secera că a sosit secerișul" (Marcu IV 26—29). Așa crește și sămânța cea bună, grâul Domnului. Face mai întâi rădăcină de credință. Apoi dă iarbă, spic verde și floare de rugăciuni, priveghieri, etc. Și pe urmă spicul leagă și coace fapta cea bună. Precum este arătată această creștere și la I Petru cap. I vers 5—8: "Să unim credința noastră cu fapta așa că din sămânța cunoașterii de Dumnezeu să iasă înfrângere, din înfrângere răbdarea, din răbdare evlavie, iar din evlavie dragoste de frați și iubirea de oameni... căci dacă veți avea din belșug aceste lucruri, nu veți fi nici lenesi, nici nero-ditori".

Iar cum crește sămânța cea rea, neghină diavolului este arătat la Iacob cap. I vers 15: "Poftă când a zămisit dă naștere păcatului, iar păcatul odată infăptuit aduce moartea", aduce secera și coasa morții.

O! Ce lucru grozav este acesta să-ți lași țarina inimii sămânță cu sămânța diavolului: cu minciuni, ură, poftă, zavistă, etc. Și o ce lucru și mai grozav este să aștepți grâu și holdă de măntuire din o

astfel de sămânțură spurcată. Tu primești sămânță lui satan și aștepți să răsară grâul Domnului.

O! Ce nebunie este să trăești o viață întreagă fără să te uiți în ogorul tău cel sufletește să vezi ce fel de holdă crește în el. O, ce nebunie este să stai liniștit cu holda încercată de neghină. Te vei uita odată, te vei speria, când vei vedea că sosește secera și coasa morții dar... atunci va fi prea tarziu... prea tarziu. Secera va secera ceia ce va afila.

Adă-ți aminte, iubite cetitorule secerător, de cuvintele Domnului: „Iar când se coace rodul, îndată trimite secera că a sosit secerișul (Marcu 4—29).

Ceia ce se întâmplă cu holda ta, se va întâmpla și cu tine. Când va sosi timpul secerișului, timpul morții tale, Domnul „va trimite îndată slujile Sale să strângă roada" (Matei 21, 34). Să aleagă „neghină" și să o arunce „în foc". Iar „grâul" să-l strângă în hambarul Lui. (Matei 13, 30) Oare în ogorul vieții tale ce va afila? Grâu sau neghină?

O holdă și un seceriș e viața omului. O holdă mare și un seceriș mare e și viața omenirii.

Sămânătorul cel mare — Isus Biruitorul — a semnat 3 ani pe pământ cuvântul lui Dumnezeu. Și a lăsat în lume această sămânță în hambarul cel mare al Bibliei și al Bisericii să fie sămânță neincitat.

Sămânțura cea dintâi a dat roadă bogăță. Pe urma ei a eșit holda cea de aur a primilor creștini. Dar în curgerea

vremii, această holdă s'a umplut de neghină, de neghina cea sămânță de vrăjmașul deavol. Creștinătatea de azi, viața omenirii de azi este o holdă uriașă de neghină. Numai îci, colo se mai vede câte un spic de grâu, câte un creștin adevărat.

Cu adevărat „secerișul pământului s'a copit". Fărădelegile și stricăciunile s'au ajuns culmea. Toate Scripturile spun că în vremile din urmă o generală decădere sufletească va cuprinde lumea și omenirea.

Vor veni vremi de stricăciuni sufletești de cari n-au fost dela începutul lumii. Și odată cu aceste vor veni urgi, năcăzuri, semne și arătări cerești, de cari n-au fost dela începutul lumii. Și toate aceste vor fi semnul că s'a apropiat secerișul pământului.

Ingerul din urmă va striga: „Trimite secera Ta și secera și secerișul pământului este copit". Atunci cel ce sedea pe nor s'a aruncat secera pe pământ și pământul a fost secerat. (Apocalips 14, 14—16).

„Seceratul" acesta se aproape. Fișecarele să ne vedem de „ogorul" nostru și „holda" noastră.

Fericire de celce merge la groapă ca grâul cel copit, care la vremea sa s'a secerat. (Iov 5, 25).

Duhurile sfinte: Adă-mi aminte neincitat de ziua cea mare a „secerișului" când se va alege „neghina" din „grâu"

Duhurile sfinte!

Întrebă-mă neincitat, ziua și noaptea: „suflete! ce va fi cu tine în ziua cea mare a „secerișului?" vei fi tu aflat un „grâu" copit, sau o „neghina" rea, de aruncat în cuporul iadului? ?...

IN VITARE.

Oastea Domnului din comuna Cerașu, jud. Prahova, invită cu drag pe toți frații din județele vecine și împrejurimi, la marcea adunare ce va avea loc în com. Cerașu în zilele de 20 și 21 Iulie a. c.

Frații și surorile ceice vor veni de seara, vor trage la frații Dumitru Ștefănescu, Stefan Tudose și Gh. Stanciu. Cei ce vor veni dimineața vor veni cu toți la biserică sf. Nicolae.

Venii, fraților, veniți...

Oastea lui Isus Biruitorul din Cerașu—Prahova

Către „porumbița“ mea cea dulce și curată.

— Urmare și sfârșit. —

Miluți-mă, ajutați-mi, milostivitori-vă și rugați-vă, ca să afiu acolo milă (Efrem Sirul, tot acolo).

— Oh! Dulcea mea porumbiță! Cum să nu ard și eu de dorul, ca prin Domnul nostru să viu cât mai curând la tine, — să-mi potolesc setea mea de a te revedea. — Oh, inimă mea, arzând în flacări mistuitoare de dragoste ta! — Ah, cerul înalt și sfânt, unde tu, iubita sufletului meu mă aştepți cu nerăbdare. Oh, cum te doresc eu pe tine, în locul acesta de întâlnire, unde, iubită, tu dulce mă vei întâmpina, mă vei măngâia și linisti! — Oh! Pământul acesta scump, în care deja a intrat o parte a trupului meu (Marcu 10, 8)! Tu nu-mi mai ești de acuma de frică, ci de mare dorință. — Să mă odihnesc în Domnul meu lângă oasele cele dulci ale „porumbiței“ mele jericitoare (Sirah 26, 2).

Dar cum să nu înalt nefrecat să ruga mea către Domnul pentru odihna ta! — Sufletul meu nu-și găsește astămpăr în alergări de rugăciune pentru tine! — Deoarece ișmii mele arzândă și am săpat chiar și pe lespeadea marmorei dela lăcașul tău — această incredință sfântă, porumbița mea preacurată: »Dormi, prealubită, preadulcea și neuitată mea soție — Fenițica — în brațele rugăciunilor mele, până ne vom vedea iarăși în marea bucurie, în vesnică Domnului!«.

Iară până la ciasmul cel mare de întâlnirea noastră dorită eu la umbra crucii dela capul tău, luminată ziua și noaptea de o candelă înăun (pe un loc ridicat, chiar în fața bisericii, pe care cu dulosete tu ai iubit-o) cercetez mereu cu mintea Cuvântul Domnului care îmi dă viață și mă măngâie în necazul meu (Ps. 110, 50). Si în care Cuvântul citesc pentru tine, porumbița mea cea de sus, și acestea:

— Eu iubesc pre cei ce mă iubesc pre mine» (Pild. Sol. 8, 17).

— »Cel ce umblă drept, umblă cu nedejde» (10, 10) — »Sfârșindu-se omul drept, nu-i pierde nedejdea» (11, 7). — »Tot sufletul drept este binecuvântat» (11, 25). — »Cel bun aflată milă dela Domnul Dumnezeu» (12, 2). — »Calea dreptății și a milosteniei află-va viață și mărire» (21, 21) — »Pre omul blând și dătător, îl binecuvîntăza Dumnezeu» (22, 8) — »Cel ce păzește legea, fericit este» (29, 18). Si — »Iată cei ce slujesc mie se vor veseli» (Isala 65, 13).

— Celui ce se teme de Domnul, bine îi va fi întru cele mai de pe urmă, și în ziua sfârșitului său va așa har (Sirah 1, 12). — »Cel ce se teme de Domnul — desfătare și cunună de bucurie, și nume vesnic va moșteni» (15, 1, 6) — »Duhul celor ce se tem de Domnul, va fi viu» (34, 13) — »Fericit este sufletul celut ce se teme de Domnul» (34, 15).

Si încă aceste cuvinte premăgăitoare, porumbița mea scumpă — „Mulerea bună, parte bună în partea celor ce se tem de Domnul se va da” (Sirah 26, 3).

Oh! Doamne, milostivul meu Dumnezeu! — Primește-o în brațele Tale sfinte pe porumbița mea curată, blândă și mulțumitoare! Si mi-o păstrează pentru ziua cea mare și de amândoi așteptată a întâlnirii noastre în curba cea vesnică! Amin. Amin. Amin.

Iară pe tine, iubita mea, te rog deoarece și fără traistă, fără pungă, fără banii, Bateți drumurile tării, săngerând, bolnavi, sărmani. Lumea râde când vă vede, unii vă batjocoresc; Alții cu ocară mare sau cu hule vă cinstesc.

Ba, pe-alocuri, înainte la autorități v'au dus

Fiindcă-ați cucerit, prin lume, să grăbiti despre Isus.

Unii ați răbdat și palme, alții-ați fost prin închisorii

Și iar, alții, luni de zile, prin furtuni și prin ninsori

Străbăbatuți toată țara, în lungul și latul ei

Răbdând toate în tacere, ca niște blâzni mielușei.

Roagă-te bună și blândă!!!

Dela soțul tău rănit de rana despărțirii —

Pă. Vladimir, Glinjeni—Orhei.

La 12 ani de Oaste.

— Da că am vorbit râu, arătă ce am spus râu; dar dacă am vorbit bine, de ce mă bață? (Ioan 18, 22–23).

Doisprezece ani de zile se înplină acum de când
Călători pe-a tării drumuri, dragi ostași, umblați plângând.
Fără băț și fără traistă, fără pungă, fără bani,
Bateți drumurile tării, săngerând, bolnavi, sărmani.
Lumea râde când vă vede, unii vă batjocoresc;
Alții cu ocară mare sau cu hule vă cinstesc.
Ba, pe-alocuri, înainte la autorități v'au dus
Fiindcă-ați cucerit, prin lume, să grăbiti despre Isus.
Unii ați răbdat și palme, alții-ați fost prin închisorii
Și iar, alții, luni de zile, prin furtuni și prin ninsori
Străbăbatuți toată țara, în lungul și latul ei
Răbdând toate în tacere, ca niște blâzni mielușei.

Alungați din multe sate, din orașe huiduiți.
Mai departe 'n calea voastră ați mers nefiind primiți...
Și așa, plângând, prin țără, ați mers semănând mereu
Evanghelia iubirii, Cuvântul lui Dumnezeu....
Caștagat cu lacrimi sfinte de gornistul Domnului
Voi l'ați dus, împărăștiindu-l, pe față ogorului.
Și, slăvit să fie Domnul, ceeace s'a semănăt,
Este astăzi holdă albă, bună pentru sererat...
Spice vesele și pline, în bătaia vântului,
Legănându-se 'n iubire, în undele căntului,
Aduc slavă zî și noapte Mielului din cer de sus...
Zumzet sfânt de spice pline spus mereu: Isus, Isus.

Dragi ostași din toată țara, spuneți cine va 'ndemnaț!
Să străbateți pentru Domnul țara asta 'n lung și 'n lat?
Cine cu așa putere, înimele vă vrăjă,
Încât ați eșit din crășme, și păcatu-ați părăsit?
Cine v'a aprins în suflet, dragoste de-a vostră frață
Și astă răvnă ce vă măna ca mereu să-i cercetați?
Ah, răspunde-ți celor, care, azi vă cere socoteală
Pentru răvnă ce-o depuneți cu atâtă osteneală.
Dați răspuns pentru iubirea care-a fost aprinsă 'n voi
Căci, ajuns'am, iată, vremea, grelelor zile de-apoi,
Când, precum a spus prorocul, râul, bine e numit
Iară bietul bine, este, cu cenușe înegrăt.

(Va urma).

I. Marin.

Sfintirea steagului Oastei Domnului dela Vlad-Tepes.

Au luat parte frați din 19 sate. — Cuvântul păstorului. — Birulțe. — Bucurii și lacrimi

căt mai mulți ostași sub cutile lui.
— Așa să vă ajute Dumnezeu... Lacrimile brâzdui fețele tuturor
îar un nebun pentru Hristos dela Grivița, ne-mai putându-se stăpâni,
a început să plângă cu hohot.

Si pe lângă toate celealte, am avut marea bucurie de a vedea
încă 24 de suflete pierdute, întorcându-se acasă. Aceștia sunt: Matei Oancea, Gh. D. Costache, Ion Sava și soția Elena, Sporea N. Ghinea și soția Anica, Marița S. Anghel, Frasina Stamate cu nepoți: Gheorghe, Petrus, Florica, Alexandrina, Anica și Nita; Neculai Păduraru cu frații săi Ion, Paraschiva, Florica, Anica și Anica și Gh. Enică. — Toți aceștia, Vă roagă să-i scrieți și pe ei în «carte». (Neemia, 10, 1–27). — Slăvit să fie Isus Biruitorul pentru toate,

Gh. M. Enică, ostaș.

Dela Oastea din Sibiu.

Micuța noastră declamatoare.

In adunările noastre din Turnu se face o deosebită bucurie, declamările pline de duh și duioșie a micuței, noastre surioare Hortenzia Scânteie.

E fiica fratelui nostru Gh. Scânteie, de aici din Sibiu.

Micuța noastră surioară — În vîrstă de numai 8 ani — are darul deosebit de a declama poezii cât de lungi, cu un glas dulce ce te cucerește.

Dăm cu bucurie alături chipul micuței noastre declamatoare, rugând pe Domnul Indurărilor să o țină până la sfârșit pe calea Lui punând în slujba Lui darul acesta deosebit ce-l are dela El.

de 75 Lei, strâns pentru susținerea foii. Domnul să-i dea răspălată cerească.

Ca umbrele anii...

Ca umbrele anii
Ca umbrele trei;
Cu flori și comori
Cu albe palate
În vis îmbrăcate...
Eu frantea mea sub cruce
Sub crucea Ta mi-o plec...

Isuse Impărate
Cu mâinile străpunse
De negrele piroane
Dar Tu ești ajutorul
Tu ești Mântuitorul...
Să viață și lumina
De dorul Tău Isuse
Tot sufletu-mi suspină
Const. Goran.

Daruri și ajutoare pentru susținerea foii.

Înțelegând despre greutățile ce le avem, mulți frați ostași, abonați, prieteni și cettori ne-au trimis daruri pentru susținerea foii — pe cari le publicăm aici la foaie, rugând pe Domnul darurilor să răsplătească El pe cei care ajută lucrul Lui.

Am primit următoarele daruri:

Un frate din județul Făgăraș . . .	100 Lei
Un frate din Geoagiu-de-jos . . .	200 .
Nicolae Pisăl, Prejmer—Brașov	200 .
Ghe. Anastasescu, Iași . . .	30 .
Filip Husarcicu, Sucevia . . .	10 .

(Va urma).